

РЕШЕНИЕ

№ 1315

гр. Перник, 15.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЕРНИК, III ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на тринадесети декември през две хиляди двадесет и
трета година в следния състав:

Председател: Нина М. Коритарова

при участието на секретаря Ц. Ч. М.

като разгледа докладваното от Нина М. Коритарова Гражданско дело №
20231720101567 по описа за 2023 година

Образувано е по предявен от А. К. Й., ЕГН: ***** от гр. П., ул. „И. Ш.“ № ** чрез адв. С. Р. от САК срещу Р. В. О., ЕГН: ***** от с. Я., ул. „К.“ № ** с правно основание чл. 45 ЗЗД във вр. с чл. 403 ГПК за обезщетение на претърпени имуществени вреди от ищеца в резултат на допуснато предварително изпълнение на наложени обезпечителни мерки по изпълнително дело образувано въз основа на обезсилен изпълнителен лист след като заявителят в заповедно производство не е предявил в срок установителен иск по чл. 415 ГПК в общ размер на сумата от 5250 лв., от които сумата от 4500 лв., съставлява заплатена неустойка, сумата от 750 лв., съставлява общ размер на адвокатски хонорар по ч.гр.д. № 3510/2022 г. на ПРС и изп.д. № 253/2022 г. на ЧСИ С. Д. ведно със законната лихва върху главницата от датата на завеждане на исковата молба-11.04.2023 г. до окончателното й плащане.

Ищецът твърди, че на 01.08.2022 г. бил сключил предварителен договор за покупкопродажба на 2 бр. МПС с трето не участващо по делото лице. В този договор било уговорено, ищеца в качеството на продавач, да предаде 2 бр. МПС в уговорения срок, а купувача да заплати капаро в размер от 4 500 лв. като останалата сума по договора следвало да се изплати до 15.12.2022 г. и при прехвърляне на МПС-тата с нотариален договор за покупко-продажба не по-късно от 20.12.2022 г. посочено в чл. 5 на договора за покупкопродажба от 01.08.2022 г. Впоследствие твърди, че бил разбрал, че върху МПС предмет на сделката бил наложен заповед от ЧСИ С. Д. по изп.д. № 253/2022 г., като същата му била изпратила ПДИ с изх. № 2853/03.08.2022 г. и ищецът се осведомил, че бил издаден изпълнителен лист по ч.гр.д. № 3510/2022 г. по реда на чл. 417 от ГПК, и допуснато предварително изпълнение за претендираното задължение в заявлението за издаване на парично задължение от заявителя Р. О.. Узнавайки от ПДИ за претенцията в законоустановеният срок длъжника А. Й. по горепосоченото ИД подал възражение на 24.08.2022 г. В следствие на това съда по ч. гр. д. № 3510/2022 г. с определение от 27.09.2022 г., указвал на заявителя Р. О., че може да предяви в едномесечен срок иск по реда

на чл. 415, ал. 1 от ГПК. Определението на съда било получено лично от О. на 24.10.2022 г. и законоустановеният срок бил изтекъл на 24.11.2022 г. видно от определение № 4126 от 05.12.2022 г. по ч.гр.д. №3510/2022 г. на РС Перник, XI състав. С посоченото определение съда обезсилвал заповед № 2118 от 16.06.2022 г. и прекратява производството по ч.гр.д. № 3510/2022 г. За защита на своите права и законни интереси по горепосоченото принудително изпълнение, А. Й. бил заплатил хонорар от 150 лв. на адвокат Н. Й. Х. за справки по ч.гр.д. № 3510/2022 г. на РС Перник и сключил договор за правна защита и съдействие с адвокат, като е заплатил хонорар от 600 лв. За ответника в качеството му на заявител по заповедта за изпълнение и вискател по изпълнителното дело, след момента на изтичане на срока за предявяване на иск по чл. 415, ал. 4 от ГПК на 24.11.2022 г., било налице неправомерно поведение свързано с липсата на действия по прекратяването на изпълнителното дело по което ЧСИ бил наложил обезпечителни мерки в това число и запор на МПС, което било препятствало осъществяване на договора за покупко-продажба и свързаното с него прехвърляне на собствеността върху МПС. Ищеца в настоящето производство, в качеството му на продавач на МПС по договора за покупко-продажба от 01.08.2022 г., бил заплатил и неустойка на купувача в договореният размер от 4 500 лв., поради факта, че бил неизправна страна по договора за покупко-продажба, посочено в чл. 14 на същият. Горепосоченото ИД било прекратено от ЧСИ едва през месец февруари 2023 г., видно от съобщение с дата 14.02.2023 г.

Исковата претенция била по чл. 45 от ЗЗД, във връзка с чл. 403, ал. 1 от ГПК, тъй като било налице виновно причиняване на имуществени вреди, в следствие на непредявяване на иск в даденият от съда срок и делото било прекратено, а били причинени вреди по допуснатото предварително изпълнение и наложените обезпечителни мерки по ИД, което не било своевременно прекратено с последиците от това. Ответника с действия и бездействия виновно бил причинил имуществени вреди на ищеца, като целта му е била да затрудни ищеца.

Моли съдът да постанови решение, с което да осъди ответника да му заплати сумата от 5 250 лв. /пет хиляди двеста и петдесет лева/, представляваща заплатена неустойка в размер на 4 500 лв., адвокатски хонорар от 150 лв. за проучване на ч.гр.д. 3510/2022 г. на РС Перник и сума от 600 лв. за защита в производството по ч.гр.д. № 3510/2022 г. на РС Перник и ИД № 253/2022 г. на ЧСИ С. Д. рег. № 752. Моля също така да съдът да осъди ответника да му заплати законната лихва върху претендираната сума от датата на завеждане на исковата молба, до окончателното плащане, както и направените разноски по делото в това число и адвокатско възнаграждение.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът е депозирал писмен отговор на исковата молба. Оспорва исковата молба като нередовна, тъй като от същата не можело да се установи в какво точно се изразява неправомерното поведение на ответника и как именно това поведение е довело до пораждаването на вреди за ищеца. Ответникът по исковата молба в крайна сметка имал вземане спрямо ищеца въз основа на нотариално заверен договор от 03.07.2018г. и по силата на който именно ищецът заедно с лицето К. Г. М. и дружеството ЗУУМ АД се явявали задължени лица и то при условията на уговорена солидарност. Съобразно уговореното в чл. 2.2. от Договора се установявало, че „остатъкът от общата договорена продажна цена, след приспадане на сумата по т. 2.1. и направените ежемесечни вноски за погасяване на договорената ипотека до предсрочното и погасяване, ще бъде платен в срок до 30.06.2019 г., като при забава се дължи лихва в размер на 0.55 за всеки ден забава. Предвид, че задължението по чл. 2.2 от договорът не е било изпълнено, то и в защита на законните си интереси ответникът бил предприел действия по принудително събиране на съответните суми по съдебен ред, като за целта бил подал заявление за издаване на заповед за изпълнение до ПРС, въз основа на която била издадена ЗИПЗ № 2118/16.06.2022г., по ч.гр.д. 3510/2022г., ПРС, 11с-в, както и ИЛ № 1356 от същата дата и по същото дело. Въз основа на

издаденият му ИЛ ответникът бил завел изпълнително дело № 253/22г., по описа на ЧСИ С. Д., рег. № 752. Видно от молбата до ЧСИ се установявало, че взыскателят бил поискал налагането на запор върху банковите сметки в Уникредит - Булбанк АД, Юробанк България АД, както и налагане на запор на акциите на ЗУУМ АД, като и бил дал съгласието си и одобрил избраните от изпълнителя способи спрямо имуществото на длъжниците, в случай че реши сама да ги определи. По същото изпълнително дело и съобразно отразените по-горе искания на взыскателя и предоставените на съдебния изпълнител права по чл. 18 ЗЧСИ, ЧСИ бил извършил проучване на имущественото състояние на ищеца чрез справки в ТД на НОИ, НАП, ОД на МВР, БНБ и прочее, след което и с оглед установеното бил изготвил и изпратил ПДИ до ищеца, както и бил разпоредил да се наложат запори на МПС, собственост на ищеца. След получаване на ПДИ на дата 22.08.2022г., ищецът и в своя защита депозирал възражение по смисъла на чл. 414 ГПК, за което уведомявал ЧСИ с нарочна молба едва на 28.09.2022 г. и същата била с вх. № 3743/28.09.2022г., като към нея прилага копие от възражението. Въпреки, че по силата на чл. 420, ал. 1 ГПК възражението не спира изпълнението, то ЧСИ не бил предприел последващи действия по принудително събиране на притезанието, както и не била налагани последващи обезпечителни мерки освен налагането на запор на банковата сметка на ищеца и налагане на запор на притежаваните от него МПС. Възражение срещу ЗИПЗ било подадено, както от ищеца, така и от дружеството ЗУУМ АД, на което именно ищецът по настоящия иск бил и управител. С оглед на факта, че вземането било дължимо при условията на солидарност /солидарна отговорност/ от трима длъжници, както и на факта, че третият длъжник К. М. не бил подал възражение срещу ЗИПЗ, а напротив - доброволно бил заплатил 1/3 част от задължението по делото, като с нарочна молба до ЧСИ от 01.09.2022г. /преди ищецът по настоящия иск да депозира молба с копие от възражението си до съда и преди съдът да уведоми взыскателя за подаденото възражение/, то и с оглед процесуална икономия и доколкото изпълнителното производство било продължило срещу този трети длъжник, взыскателят бил преценил, че не било нужно да се водят допълнително дела, нито да се извършва реално принудително изпълнение спрямо всички длъжници, при условие, че бил налице такъв, който желае да плаща доброволно. Доколкото законът изрично позволявал на взыскателя /чл. 122, ал. 1 ЗЗД/, да се удовлетвори от който и да е от солидарните длъжници, то и в конкретния случай било без значение за взыскателя от кого ще се удовлетвори вземането си, стига да реализира притезанието, като и ако този който бил платил имал претенции да бил платил сам, то за него били налице други правни възможности и на друго основание. С оглед горното взыскателят не бил завел иск по дадените му указания от съда, като бил продължил изпълнение само и единствено по отношение на К. М.. След изтичане на срока по чл. 415, ал. 4 ГПК Съдът с определение бил обезсилил издадената заповед срещу ищеца и дружеството ЗУУМ АД. След представяне на влязлото в сила Определение пред ЧСИ, последният и на основание чл. 433 ГПК бил прекратил изпълнителното производство спрямо посочените в същото лица със всички произтичащи от това правни последици, като отношение в горния смисъл ответникът в качеството му на взыскател нямал. ЧСИ бил този който в крайна сметка и с оглед представените доказателства бил предприел предвидените в ГПК действия и бил прекратил изпълнението спрямо подалите възражение и бил вдигнал наложените от него самия запори, както и от друга страна това бил сторил в сроковете предвидени от ГПК и независещи от взыскателя. Заявява, че иска е изцяло неоснователен. На първо място не било налице причинно - следствена връзка между действията на ответника и твърдяното настъпване на вреди. Видно от изложеното от фактическа страна в исковата молба липсвало каквото и да било противоправно, а още по-малко целящо да увреди ищеца поведение.

Изрично нормата на чл. 122 ЗЗД позволявала на кредитора да иска изпълнение на цялото задължение от когото и да е от длъжниците, като липсвало каквото и да било нормативно задължение за последния да започне едновременно изпълнение спрямо всички свои

длъжници, независимо, че последните били станали такива въз основа на един и същ факт.

Липсвало задължение и при започната процедура по изпълнение, същото да бъде продължено спрямо всички длъжници. Напротив - изрично право на кредитора било кога, как и дали изобщо да започне или продължи започнатото изпълнение, спрямо кой свой длъжник от солидарно задължените такива и дали изобщо да продължи търсене на вземането спрямо всеки от тях или поотделно. Поради това и не било налице нито умисъл за увреда, нито проявена небрежност спрямо ищеца от страна на ответника и не на последно място прерогатив на изпълнението бил даден на съдебния изпълнител, като именно той бил извършил изпълнителни действия по изпълнителното дело. Отговорност за вреди от лично поведение се носила тогава, когато това поведение било противоправно, виновно и когато в причинна връзка с него са произтекли вредите, чието обезщетяване се търси /в този смисъл Решение № 60292 от 21.02.2022 г. по гр. д. № 3992/2020 г. на Върховен касационен съд, 3-то гр. отделение; Решение № 38 от 20.04.2022 г. по т. д. № 617 /2021 г. на Върховен касационен съд, 2-ро тър. Отделение; Решение № 38 от 20.04.2022 г. по т. д. № 617 /2021 г. на Върховен касационен съд, 2-ро тър. Отделение; Решение № 13 от 14.09.2021 г. по гр. д. № 4896 / 2019 г. на Върховен касационен съд, 4-то гр. отделение и мн.др./ В настоящия случай липсвало противоправно поведение от страна на ответника, а видно и от самата искова молба липсвал какъвто и да било умисъл за увреда, доколкото, както ищецът сам сочил, ответникът изобщо не бил знаел за евентуалното намерение на длъжника да се разпорежда със свое имущество, а още по- малко, че в изпълнение на това си намерение вече бил предприел действия по сключване на договори. Поради изложеното липсвали елементите на вредата и не можело да се заключи, че ответникът действително с противоправното си поведение, целейки да увреди своя длъжник, бил предприел незаконосъобразни и противоправни действия, с цел нанасяне на вреда на ищеца. Напротив - установявало се, че ответникът бил действал в рамките на законните си права и в защита на законните си интереси. Освен това и с оглед посочените дати за прехвърлянето на МПС в договора, а именно: най-късно 20.12.2022 г. се установявало, че след като не бил подаден иск от възискателя по реда на чл. 415 ГПК пред съда в едномесечен срок от получаване на съобщението станало на 24.10.2022 г. и до 24.11.2022 г., респ. и от Определението на ПРС за обезсилване на ЗИПЗ и ИЛ изготвено на 05.12.2022 г., връчено на 05.12.2022 г. и със изтекъл срок за обжалване на 12.12.2022 г., респ. влязло в законна сила на 13.12.2022 г., то от това се установявало по безспорен начин, че ответникът не бил действал неправомерно и съзнателно за да „увреди” ищеца, а напротив крайният срок на сключване на договор с нотариална заверка на подписите за продажбата на МПС е следвало да стане на 15.12.2022 г., но не по късно от 20.12.2022 г. и за това вина ответникът не носил. Нямало данни поради каква причина ищецът не бил сключил окончателен договор след 12.12.2022 г., а напротив дори не бил направил правилно сметката си към кой момент да посочи като дати задължението си да прехвърли МПС или получи парите, и в крайна сметка неговата немарливост /знаейки че е наложен заповор на МПС към момента на получаване на ПДИ от ЧСИ на 22.08.2022 г., подадено от него възражение по чл. 414 от ГПК, постановено определение за прекратяване на ч.гр.д. № 3510/22 г. ПРС и обезсилване на ЗИ и ИЛ към и много преди датата на изповядване на сделката си и непредприемайки действия по уведомяване на купувача по договора за покупко- продажбата на МПС/ то това именно водило и до злоупотреба с право от страна на ищеца и в настоящото производство, а и същият с оглед неговото неправомерно поведение, бездействие да иска вдигане на заповор от ЧСИ преди да изповяда сделката се стремил да се облагодетелства по неправомерен начин и способ за сметка на ответника. Реално поведението на ответника - възискател по изпълнителното производство и през цялото време до получаване от негова страна на съобщението от ПРС за депозиране на искова молба по направеното възражение в 1 месечен срок от влизането му в сила на 24.11.2022 г., както и след получаване на второто съобщение с определението от 05.12.2022 г. с което се обезсилва ЗИПЗ и ИЛ, влязло в законна сила на 12.12.2022 г. не било неправомерно, а и той не носил

никаква отговорност за действията на ЧСИ, на когото ПРС, респ. ищеца е следвало да представи доказателства за обезсилване на ЗИПЗ и ИЛ въз основа на които е образувано ИД № 235/2022 г. срещу ищеца и дружеството ЗУУМ АД. С оглед горното счита иска за изцяло неоснователен и недоказан. В тази връзка оспорва изцяло да съществува такъв предварителен договор; същият да бил изготвен и подписан между ищеца и третото лице - купувач, собственост на длъжника към 01.08.2022г. Оспорва твърдението на ищеца действително да е заплатил неустойка по този договор в размер на 4500лв.; липсвало каквито и да било доказателства в тази насока, а липсвали и такива за връщане на капаро в еднократен, а още повече в двукратен размер. Счита, че този договор бил антидатиран и изготвен специално за нуждите на настоящото производство.

Липсвали данни „купувача по предварителния договор“ да бил декларирал получената сума пред ТД на НАП, каквото задължение имало това лице, което било получило съответната сума по този договор и сама по себе си тя представлявала получен доход през 2022 г.и следвало да се декларира пред ТД на НАП през 2023 г., което било достатъчно основание да се приеме, че такава сума не била получавана от последния, респективно платена от ищеца на купувача, а липсвали и каквито и да било доказателства за самото плащане, нито се сочило на коя дата било станало такова плащане и по какъв начин е сторено това. Не на последно място и от изявленията на ищеца пред трети лица се установявало, че същият се бил „заканил“ че ще заведе такова дело, като намери начин да изготви и антидатира договор с цел да спечели пари от ответника и това изявление било направено пред свидетели, които са уведомили ответникът за това. На следващо място оспорва изцяло и твърденията на ищеца, че бил заплатил описаните суми от 150 лева и 600 лева за адвокатска услуга, доколкото не се установявало в какво именно се било състояло наемането на адвокат пълномощник, за какви адвокатски услуги било станало това и кога били заплатени тези хонорари, а освен това същите дори да били заплатени са ползвани за „защита“ по едно напълно законно и правомерно заведено изпълнително производство и в рамките на действията извършени по него и предвидени в ГПК, което само по себе си изключвало неправомерното поведение от страна на заявителя - вискател - настоящ ответник спрямо ищеца и неговото имущество. Освен това оспорва изцяло и размера като прекомерно завишен и реално да е заплатен дори от ищеца на двамата адвокати цитирани в исковата молба и ако ПРС намери основателно това им възражение ги остави без уважение като претенция за заплащане, респ. вреда, евентуално ги намали до минималните размери.

Оспорва изцяло интерпретацията на адвокат - пълномощника на ищеца по отношение прилагане на разпоредбата на чл. 45 от ЗЗД, доколкото в настоящия случай не сме били изправени пред сключен между страните какъвто и да било договор за каквото и да било изпълнение, а и не било налице никакво доказано реално увреждане на ищеца предизвикано от неправомерното поведение на ответника при пряка форма на вината - умисъл или по небрежност. Счита, че исковата претенция, освен недопустима поради нейната нередовност, била недоказана и неоснователна. Счита, че и след образуване на изпълнителното дело и в срока за доброволно изпълнение длъжникът - настоящия ишец не бил проявил активност за да плати доброволно задължението си, а напротив бил предприел действия по депозиране на възражението си, напълно осъзнавайки че дължи претендираните с ЗИПЗ и ИЛ суми и то при условията на уговорена солидарност и въпреки това бил предприел незаконосъобразни дейности по изготвяне, подписване със задна дата на предварителен договор въз основа на който да твърди, че е бил увреден. Самото поведение на ищеца се явявало неправомерно такова и било с цел да се увреди имуществото на изправния кредитор, какъвто се явявал ответникът в настоящото и вискател в изпълнителното производство. Моли съдът да отхвърли предявения иск като неоснователен и недоказан.

Предявен е осъдителен иск, с правно основание чл. 45 ЗЗД във вр. с чл. 403 ГПК за обезщетение на претърпени имуществени вреди от ищеца в резултат на допуснато предварително изпълнение на наложени обезпечителни мерки по изпълнително дело

образувано въз основа на обезсилен изпълнителен лист след като заявителят в заповедно производство не е предявил в срок установителен иск по чл. 415 ГПК в общ размер на сумата от 5250 лв., от които сумата от 4500 лв., съставлява заплатена неустойка, сумата от 750 лв., съставлява общ размер на адвокатски хонорар по ч.гр.д. № 3510/2022 г. на ПРС и изп.д. № 253/2022 г. на ЧСИ С. Д. ведно със законната лихва върху главницата от датата на завеждане на исковата молба-11.04.2023 г. до окончателното й плащане.

С определението си от 21.06.2023 г. по чл. 140 ГПК съдът е указал на ищеца, че носи тежестта на докаже противоправно поведение на ответника, настъпването на посочените в исковата молба имуществени вреди, настъпили в резултат на допуснато предварително изпълнение на наложени обезпечителни мерки по изпълнително дело образувано въз основа на обезсилен впоследствие изпълнителен лист след като заявителят в заповедно производство не е предявил в срок установителен иск по чл. 415 ГПК и изразили се в заплащане на неустойка по сключен договор за покупко-продажба на МПС собственост на ищеца, тъй като върху същото бил наложен заповед за образуването изпълнително производство и заплащане на адвокатски хонорари в рамките на заповедното и в изпълнителното производство, техния размер, както и пряка и непосредствена причинната връзка на вредите с противоправно виновно поведение на ответника. Ответникът следва да ангажира доказателства за опровергаване на настъпването на имуществените вреди за ищеца във връзка с твърденията за антидатиране на предварителния договор за покупка на МПС, както и за правомерността на своето поведение като заявител в заповедното производство и вискател в изпълнителното производство.

Съдът намира за установена следна фактическа обстановка с оглед събраните и анализирани от съда доказателства:

Страните не спорят, а и от приложеното ч.гр.д № 3510/2022 г. по описа на ПРС, XI гр.с., се установява, че производството по същото дело, е образувано по подадено заявление от ответника Р. В. О. за издаване на заповед за изпълнение по чл. 417 ГПК и изпълнителен лист, въз основа на което съдът е разпоредил да се издаде заповед за изпълнение по чл. 417 ГПК № 2116/16.06.2022 г. и изпълнителен лист за солидарното осъждане на длъжниците К. Г. М., ищеца А. К. Й. и „ЗУУМ“ АД, представлявано от А. К. Й. да заплатят на ответника, сумата от 5322,51 лева – договорна лихва по Договор от 30.07.2018 г. за периода от 01.07.2019 г. до 19.03.2021 г. по чл. 22 от договора, както и разносните по делото за държавна такса в размер на 108,50 лева и адвокатско възнаграждение в размер на 600 лева. Установява се също, че по делото на 24.08.2022 г. е постъпило в срок възражение от длъжника ищец по делото А. К. Й., поради което и е указано на заявителя Р. В. О. да предяви иск за вземането си срещу този длъжник и другият възразил в срок длъжник „ЗУУМ“ АД. Видно от приложената покана за доброволно изпълнение до ищеца същата му е била връчена на 23.08.2022 г.

С разпореждане №14275 от 29.09.2022 г. съдът е указал на заявителя и ответник в настоящия процес да предяви иск по чл. 415 ГПК срещу възразилите длъжници в едномесечен срок от уведомяването му и го е предупредил, че ако не предяви иска в срок заповедта за изпълнение ще бъде обезсилена на основание чл. 415, ал. 5 ГПК. Това разпореждане на съда е било връчено на заявителя и ответник в настоящия процес на 24.10.2022 г. и срокът е изтекъл за предявяване на иск на 25.11.2022 г.

Тъй като в указания срок, заявителят, не е предявил иск за установяване на вземането си, съдът, с влязло в сила Определение № 4126/05.12.2022 г., е обезсилил издадената заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 ГПК № 2118/16.06.2022 г., издадена по ч.гр.д. № 3510/2022 г. по описа на ПРС, XI гр.с. и издадения въз основа на нея изпълнителен лист от 16.06.2022 г., в частта, с която е разпоредено длъжникът – ищец да заплати на кредитора ответник солидарно с останалите длъжници, гореописаните суми. Заповедта не е била обезсилена, както и издадения въз основа на

същата изпълнителен лист и е влязла в сила единствено по отношение на длъжника Калоян Г. М., който не е депозирал възражение в срок срещу заповедта за изпълнение. Определението е било връчено на заявителя на 16.01.2023 г. и е влязло в сила на 24.01.2023 г.

От изисканото заверено копие от изпълнително дело № 253/2022 по описа на ЧСИ С. Д. се установява, че същото е образувано по молба на ответника чрез адвокат В. с вх.№ 2200/27.06.2022 г. срещу тримата солидарни длъжници, въз основа на издаден по ч.гр.д. № . № 3510/2022 г. по описа на ПРС изпълнителен лист от 16.06.2022 г. Към молбата е приложено пълномощно и договор за правна помощ, от които се установява, че ответникът е упълномощил адвокат да образува и води изпълнително дело срещу солидарните длъжници за издадения в негова полза изпълнителен лист от 16.06.2022 г., за което е заплатил на довереника си адвокатско възнаграждение в размер на 600 лева, платени изцяло на 27.06.2022 г. По образуваното изпълнително дело № 253/2022. по описа на ЧСИ С. Д. на 03.08.2022 г. е наложила запор върху банковите сметки на ищеца и трудовите му възнаграждения. На същата дата е бил наложен запор и върху банковите сметки на длъжника К. Г. М. и върху банковите сметки на дружеството длъжник „ЗУУМ“ АД. Били са изпратени покани за доброволно изпълнение до тримата длъжници. Бил е наложен запор на 03.08.2022 г. и върху лек автомобил собственост на длъжника К. Г. М. и върху леки автомобили собственост на ищеца. Ищецът е упълномощил адвокат да го представлява по изпълнителното дело, което е видно от приложения договор за правна помощ, като му е заплатил хонорар в размер на 600 лв. На 28.10.2022 г. процесуалният представител на заявителя е поискал да бъде извършен опис на лек автомобил собственост на длъжника К. Г. М..

Процесуалният представител на ищеца адвокат С. Р. е депозирал на 03.02.2023 г. молба до ЧСИ С. Д. за прекратяване на изпълнителното дело във връзка с влязлото в сила и цитирано определение на съда за обезсилване на изпълнителния лист и заповедта за изпълнение по отношение на двамата възразили длъжници. Във връзка с тази молба изпълнителното дело, образувано по молба на ответника е било прекратено спрямо ищеца и „ЗУУМ“ АД на основание чл. 433, ал. 1, т. 4 ГПК с Постановление на ЧСИ, влязло в законна сила на 04.03.2023 г., като на 14.02.2023 г. са били вдигнати всички наложени по отношение на двамата длъжници запори.

Видно от представения предварителен договор за покупко-продажба на МПС на 01.08.2022 г. ищецът в качеството си на продавач и свидетелят Н. Р. К. са се споразумели продавачът да му прехвърли собствеността върху два леки автомобила –марка „А.“, модел ** и марка „Р. Р.“ за сумата от 22 500 лв. Съгласно чл. 3 от договора цената следвало да се заплати на два пъти- като капаро в размер на 4500 лв., която сума била заплатена със сключването на договора и останалата сума от 18 000 лв. следвало да се заплати до 15.12.2022 г. Съгласно чл. 5 от същия договор собствеността върху двата автомобила щяла да бъде прехвърлена на купувача със сключването на окончателния договор с нотариална заверка на подписите и цената бъде изплатена изцяло, което следвало да стане най-късно до 20.12.2022 г. Съгласно чл. 14 от договора, ако не бъде спазен срока по чл. 5 от същия и не бъде прехвърлена собствеността върху двата автомобила с окончателен договор с нотариална заверка на подписите продавачът следва да върне полученото капаро в размер на 4500 лв. на купувача, както и му дължи неустойка в размер на 4500 лв.

Видно от приложената по делото разписка се установява, че купувачът по предварителния договор и свидетел по делото Н. Р. К. е получил сумата от 4500 лв. на 20.12.2022 г. , която съставлява неустойка по чл. 14 от същия.

Видно от представеното платежно нареждане от 19.08.2022 г. ищецът е заплатил на адвокат възнаграждение за защита по ч.гр.д. № 3510/2022 г. на ПРС в размер на 150 лв.

Видно от показанията на разпитания по делото свидетел К., негов комшия, който бил майстор на коли го бил уведомирал, че има познат, който продава коли марка „А.“, модел ** и марка „Р* Р*“, което се случило към края на юли 2022 г. Били се срещнали с ищеца в края на месеца, свидетелят бил огледал колите и били сключили сделката на 01.08.2022 г. Бил дал на ищеца капаро в размер на 4500 лв. и бил получил разписка за същото, която била към договора. Следвало да приключат сделката до 15.12.2022 г., но ищецът го бил информирал, че имало запор върху автомобилите, поради което не може да се сключи сделката. След като сделката не се била осъществила бил получил от ищеца обезщетение в размер на 4500 лв. и капарото в същия размер му било върнато от ищеца. Били се виждали два пъти с ищеца веднъж, когато му бил предал колите и веднъж, когато го бил уведомирал, че автомобилите били запорирани. Бил го заплашил, че ще го съди ако не му заплати обезщетението. Колите били карани от свидетеля след подписването на договора, а разписките били написани ръчно.

Видно от показанията на разпитания по делото свидетел К., който работи като автомонтьор свидетелят К. бил негов клиент. Бил познавал и ищеца. Последният му бил казал, че продава изгодно автомобили марка „А.“, модел ** и марка „Р. Р.“ и го бил помолил, ако някои от клиентите им прояви интерес да ги свърже. Не го бил упълномощил да го представлява само да го свърже с някой клиент ако прояви интерес. К. бил проявил интерес към средата на юли 2022 г. и свидетелят го бил свързал с ищеца.

Съдът кредитира показанията на разпитаните по делото свидетели като еднопосочни взаимно допълващи се и безпротиворечиви кореспондиращи със събрания по делото доказателствен материал.

Въз основа на така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи.

Предявен е осъдителен иск, с правно основание чл. 45 ЗЗД във вр. с чл. 403 ГПК за обезщетение на претърпени имуществени вреди от ищеца в резултат на допуснато предварително изпълнение на наложени обезпечителни мерки по изпълнително дело образувано въз основа на обезсилен изпълнителен лист след като заявителят в заповедно производство не е предявил в срок установителен иск по чл. 415 ГПК в общ размер на сумата от 5250 лв., от които сумата от 4500 лв., съставлява заплатена неустойка, сумата от 750 лв., съставлява общ размер на адвокатски хонорар по ч.гр.д. № 3510/2022 г. на ПРС и изп.д. № 253/2022 г. на ЧСИ С. Д. ведно със законната лихва върху главницата от датата на завеждане на исковата молба-11.04.2023 г. до окончателното ѝ плащане.

В конкретния случай, безспорно установено по делото е, че изпълнителното производство по отношение на ищеца е прекратено с постановление на ЧСИ по изп.д. №253/2022 г. по описа на ЧСИ С. Д., на основание чл. 433, ал. 1, т. 4 ГПК, тъй като с влязло в сила на 24.01.2023 г. определение на съда е била обезсилена заповедта за изпълнение по чл. 417 ГПК от 16.06.2022 г. и издадения въз основа на същата изпълнителен лист по отношение на ищеца и въз основа на който е било образувано изпълнителното дело.

Съдът счита, че претенцията по чл. 45 ЗЗД по отношение на обезвредата на имуществените вреди, съставляващи разноси сторени от ищеца в заповедното и в изпълнителното производство в общ размер на 750 лв. е основателна по следните съображения:

На първо място, съдът, намира, че ищецът не може да реализира правата си по реда на чл. 245, ал. 3 вр. с чл. 422, ал. 3 ГПК, които разпоредби, предвиждат възможност за издаване на обратен изпълнителен лист, тъй като цитираните разпоредби се отнасят само до събраните от длъжника суми – за главница, лихви, такси и разноси, които се присъждат на вискателя и на ЧСИ в изпълнителното производство, но не и до направените от самия длъжник разноси в изпълнителното производство, какъвто е конкретния случай. Поради тази причина, ищецът не би могъл да се снабди с обратен изпълнителен лист, защото претендираните от него разноси не са събрани от съдебния изпълнител, а представляват

такива, които самият ищец е сторил за процесуалното му представителство по заповедното производство и по изпълнителното дело.

Отговорността за разноси е обективна, безвиновна и обхваща единствено действително извършените по делото разноси на страната. Отговорността за разноси е правото на едната страна да иска и задължението на другата страна да заплати направените от страната, в чиято полза съдът е решил спора, като такава отговорност възниква и при прекратяване производството.

Изпълнителният процес представлява продължение на иския процес, поради и което в специалната норма на чл. 79 ГПК е уреден въпросът за разноските, направени в изпълнителния процес. Разпоредбата на чл. 79 ГПК урежда дължимостта на разноските в изпълнението, като предвижда, че разноските по изпълнението са за сметка на длъжника, с изключение на случаите, когато делото се прекрати, (освен поради плащане в изпълнителното производство), както и ако изпълнителните действия бъдат изоставени от вискателя или бъдат отменени от съда.

Тази норма е специална и изброява случаите, в които длъжникът носи отговорност за разноските, направени от вискателя в рамките на принудителното изпълнение, но не урежда процесуалната възможност да се съберат по принудителен ред разноските, направени от длъжника в изпълнението в случай на неговото прекратяване поради недължимост на сумите. Постановлението на съдебния изпълнител не представлява изпълнително основание от изчерпателно изброените в чл. 404 ГПК, поради което съдебния изпълнител не може да присъди разноси и да събере такива от вискателя в изпълнително производство образувано от него (вискателя). Без наличието на изпълнителен титул и при липсата на изрична уредба в процесуалния закон за длъжника да възстанови направените от последния разноси в прекратеното изпълнително производство съдебният изпълнител не може да пристъпи към събирането на такива по принудителен ред. Така за него остава възможността да установи вземането си по исков ред, поради това че направените от него разноси имат характер на вреди, претърпени от длъжника и въз основа на влязлото в сила съдебно решение да се снабди с изпълнителен лист, въз основа на който да събере по принудителен ред дължимите му се разноси

Съгласно разпоредбата на чл. 79, ал. 1, т. 1 ГПК разноските по изпълнението са за сметка на длъжника, освен в случаите, когато делото се прекрати, съгласно чл. 433 ГПК. Реализирането на отговорността за разноси по чл. 79 ГПК може да стане само в рамките на изпълнителното производство, но и само въз основа на годен изпълнителен титул, обвързващ съдебният изпълнител с изпълнението му. В конкретния случай, ищецът не разполага с такъв изпълнителен титул, поради което и в рамките на изпълнителното производство същият не би могъл да реализира правата си.

Дори да се приеме, че цитираните по – горе процесуални разпоредби, предвиждат възможност за длъжника, да му се присъдят от ЧСИ направените от същия разноси в рамките на изпълнителното производство, това не обуславя недопустимостта на предявения иск. Посочените разпоредби от процесуалния закон предвиждат една улеснена процедура за събирането на разноси, но не изключват възможността те да бъдат търсени по исков ред. Това е право на страната – да избере по кой ред да реализира вземането си. Същото се отнася и за сторените от ищеца разноси в рамките на заповедното производство, което е

било прекратено спрямо него, като не са му били присъдени сторените от него разноски за процесуално представителство с влязлото в сила определение на съда от 05.12.2022 г. Ищецът не е поискал по реда на чл.81 ГПК във вр. с чл. 78, ал. 4 ГПК да бъде допълнено определението на съда в частта за разноските, но това не следва да го лиши от правото му да претендира същите по исков ред по чл. 45 ЗЗД.

За да бъде уважен предявения иск е необходимо по делото да бъде установено наличието на определените в закона предпоставки, а именно: противоправно поведение на ответника, настъпването на посочените в исковата молба имуществени вреди, настъпили в резултат на допуснато предварително изпълнение на наложени обезпечителни мерки по изпълнително дело образувано въз основа на обезсилен впоследствие изпълнителен лист след като заявителят в заповедно производство не е предявил в срок установителен иск по чл. 415 ГПК и изразили се в заплащане на неустойка по сключен договор за покупко-продажба на МПС собственост на ищеца, тъй като върху същото бил наложен заповед за образуването на изпълнително производство и заплащане на адвокатски хонорари в рамките на заповедното и в изпълнителното производство, техният размер, както и пряка и непосредствена причинната връзка на вредите с противоправно виновно поведение на ответника. Вината на ответника се презюмира до доказване на противното, което е в тежест на ответника.

В тежест на ответника е да докаже наличието на правоизключващи или правопогасяващи вземането обстоятелства.

От събраните по делото доказателства се установяват посочените предпоставки.

Видно от представеното платежно нареждане от 19.08.2022 г. ищецът е заплатил на адвокат възнаграждение за защита по ч.гр.д. № 3510/2022 г. на ПРС в размер на 150 лв.

Същото не се явява прекомерно, тъй като същото е уговорено под предвидения минимален размер съобразно чл. 7, ал. 7 във вр. с чл. 7, ал. 2, т. 2 НМРАВ.

Ищецът е упълномощил адвокат да го представлява по изпълнителното дело, което е видно от приложения договор за правна помощ, като му е заплатил хонорар в размер на 600 лв., образувано въз основа на изпълнителен лист от 16.06.2022 г., издаден по ч.гр.д. № 3510/2022 г. по описа на ПРС, XI гр.с., по повод на подадено от ответника заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 417 ГПК. Обезсилването на изпълнителния лист по отношение на ищеца, с влязлото в законна сила определение от 05.12.2022 г., поради непредявен от заявителя иск за установяване на вземането си по отношение на него, несъмнено сочи на незаконосъобразност на образуваното по молба на вискателя – ответник, изп.д. № 253/2022 г. по описа на ЧСИ С.Д. по отношение на ищеца. Следователно е налице причинна връзка между образуваното изп.д. № 253/2022 г. и претърпените вреди, доколкото направените от ищеца в изпълнителното производство разноски са за получаване на квалифицирана правна помощ и представителство, необходима за осъществяване правото на защита на длъжника и същите не биха били извършени, ако спрямо него не беше издаден по заявление на ответника изпълнителен лист, впоследствие обезсилен, поради бездействието на заявителя – ответник. Именно, поради подаденото от ответника заявление за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 417 ГПК и изпълнителен лист, е издаден последния, поради което и ответната страна е материалноправно легитимирана да отговори по иска. Заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 417 ГПК, повод за което е станало издаването на изпълнителния лист, въз основа на който е образувано изп.д. № 253/2022 г. по описа на ЧСИ С.Д. и непредявяването на установителен иск за вземането си по издадения вече изпълнителен лист, довело до обезсилването му, за защита на своите права ищецът е упълномощил адвокат, който да го защитава и представлява по изп.д. № 253/2022 г. и е направил разноски в размер на 600 лева за адвокатско възнаграждение. Ищецът не би заплащал адвокатски хонорар, респ. не би претърпял вреди, ако ответника не беше образувал изп.дело срещу него. В тази връзка вредите се явяват пряка и непосредствена последица от действията на процесуалния представител, назначен при

ответника. Същото адвокатско възнаграждение не следва да бъде намалявано поради прекомерност, тъй като е уговорено под минималния размер предвиден в чл. 10, т. 2 във вр. чл. 7, ал. 2, т. 2 от НМРАВ, който с оглед материалния интерес се равнява на 832,25 лв. Следва да се вземе предвид, че именно процесуалния представител на ищцовата страна е представил определението на съда, с което се обезсилва процесната заповед за изпълнение и издадения въз основа на същата изпълнителен лист и в резултат на неговата молба от 03.02.2023 г. ЧСИ С. Д. е прекратила на основание чл. 433, ал. 1, т. 4 ГПК изпълнителното производство и на 14.02.2023 г. е вдигнала наложените запори.

Ето защо и, съдът намира, че претенцията по чл. 45 ЗЗД по отношение на обезвредата на имуществените вреди, съставляващи разноски сторени от ищеца в заповедното и в изпълнителното производство в общ размер на 750 лв. е основателна и следва да се уважи изцяло.

По отношение на претенцията за обезщетение на претърпени имуществени вреди от ищеца в резултат на допуснато предварително изпълнение на наложени обезпечителни мерки по изпълнително дело образувано въз основа на обезсилен изпълнителен лист след като заявителят в заповедно производство не е предявил в срок установителен иск по чл. 415 ГПК в размер на сумата от 4500 лв., съставляваща заплатена неустойка по предварителен договор за покупко-продажба на два леки автомобила съдът намира същата за неоснователна по следните съображения:

Не се установи от събраните по делото доказателства заявителя в заповедното производство и вискателят по изпълнително дело да е предприел съответните противоправни действия при злоупотреба с права - арг. чл. 3 от ГПК (Решение № 59 от 04.05.2017 г. по гр. д. № 2817/2016 г. на ВКС, III ГО). Следва да се има предвид, че конституционно право на всеки гражданин е да подава молби, жалби, предложения до държавните органи и да търси защита, когато са нарушени или застрашени негови права или законни интереси. Заповедното и изпълнителното производство са уредени в ГПК, като допустими производства на разположение на страните за защита на застрашени или нарушени субективни права. Превратното упражняване на субективните права е укоримо с оглед обществения интерес и правните последици са отказ от защитата им, като в зависимост от естеството на действията, чрез които злоупотребата с правото се извършва, уврежданият може да иска съответно и обезщетение, и преустановяване на увреждащата злоупотреба. Обратно – добросъвестност е налице винаги, когато процесуалното право се упражнява с убеждението, че то съществува. Няма злоупотреба с право, ако страната подава заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 417 ГПК и изпълнителен лист и на основание този изпълнителен лист подава молба за образуване на изпълнително производство със съзнанието, че защитава съществуващо свое субективно право. Без значение е дали предприетата защита е подходяща, адекватна, дали съществува или не в действителност твърдяното субективно право, евентуално – дали грешката при преценка на правото е извинителна или неизвинителна /Решение № 257 от 14.07.2011 г. по гр. д. № 1149/2009 г. на ВКС, IV ГО/. Защитата на длъжника е по реда на подаване на възражение по чл. 414 ГПК в рамките на заповедното производство.

В заключение следва, че няма пречка ищецът, който е длъжник по заповедното производство и изпълнителния процес да претендира вреди от непредявяването на иска по чл. 422 ГПК от страна ответника и заявител в заповедното производство и вискател в изпълнителния процес извън хипотезите на специалната отговорност за сторените разноски в заповедното и изпълнителното производство, която е обективна и безвиновна отговорност, но те могат да се основават само на установена злоупотреба с права от страна на ответника при непредявяването на иска по чл. 422 ГПК. За да възникне право за обезщетяване на ищеца за вреди следва от негова страна да се твърди, както и да е доказано, пълно и главно, противоправно деяние по вина на ответника – деец, причинените от конкретното действие вреди и причинно – следствена връзка между действието и вредите, които се цели да се

обезщетят. Освен това, за да се ангажира отговорността на ответника /заявител и възискател/ за имуществени вреди в резултат на злоупотреба с права, от субективна страна следва да се установи умишъл като форма на вината. Доказването на недобросъвестното упражняване на законно признато право във всеки конкретен случай е в тежест на ищеца в производството, по правилата на [чл. 154 от ГПК](#) /Решение № 53 от 04.04.2018 г. по гр. д. № 1913/2017 г. на ВКС, III ГО/. Законът изисква посочените предпоставки за реализиране на отговорността да са налице кумулативно.

Липсата на която и да е от тях води до неоснователност на претенцията. В този смисъл е трайната съдебна практика по идентични случаи, обективирана в Решение № 599 от 25.03.2021 г. на ОС - Варна по в. гр. д. № 338/2021 г. и Решение № 1149 от 1.07.2021 г. на ОС - Варна по в. гр. д. № 1376/2021 г. В контекста на изложеното, съдебният състав съобрази, че в конкретния случай исквата молба не е основана на твърдения за злоупотреба с права от ответника при непредявяването от негова страна на иска по чл. 422 ГПК, и когато едно лице не депозира исква молба, с която да предяви иск по чл. 422 ГПК пред съд, то не може да носи деликтна отговорност по чл. 45 от ЗЗД за причинените на другата страна вреди – пропуснати ползи, в резултат от упражненото и признато от закона право. Във всички случаи искането за защитата на застрашени или накърнени права включително и по реда на заповедното производство и на изпълнителния процес представлява една правомерна дейност, а за да се породи отговорността за обезщетяване на вреди, в хипотезата на чл. 45 от ЗЗД, е необходимо да се установи злоумишлено, виновно и противоправно поведение на причинителя на вредата. По делото от събраните по делото доказателства не се установи виновно и противоправно поведение от страна на ответника, като същият не е целял умишлено да причини настъпилите в имуществената сфера на ищеца вреди. Установи се че ищецът е сключил предварителен договор за покупко-продажба на два леки автомобила на 01.08.2022 г. със свидетеля по делото К., като в чл. 14 от същия договор е уговорена неустойка, ако не бъде спазен срока по чл. 5 от същия и не бъде прехвърлена собствеността върху двата автомобила с окончателен договор с нотариална заверка на подписите до 20.12.2022 г. продавачът следва да върне полученото капаро в размер на 4500 лв. на купувача, както и му дължи неустойка в размер на 4500 лв. Поради наложения в изпълнителното дело заповор върху двата леки автомобила собственост на ищеца на 03.08.2023 г. ищецът не е успял да прехвърли правото на собственост върху тях на купувача по договора свидетелят К. и не е бил сключен окончателния договор в уговорения от страните срок изтекъл на 20.12.2022 г. В резултат на наложения заповор по изпълнителното дело ищецът е претърпял имуществени вреди в размер на заплатената неустойка на свидетеля К. в размер на 4500 лв., което се установява от приложената по делото разписка. Съдът кредитира показанията на свидетеля К., тъй като тяхната достоверност беше подкрепена и от показанията на разпитания по делото свидетел К.. Ответникът обаче с действията си, а именно образуване на изпълнително дело и налагане на заповори върху МПС предмет на предварителния договор за покупко-продажба не е целял да причини имуществени вреди на ищеца, като дори и не е знаел за неговите сделки. Същият е смятал, че упражнява свое материално право иницирайки изпълнителен процес въз основа на издадения му изпълнителен лист и е действал добросъвестно с убеждението, че неговото право съществува. Не е предявил иска по чл. 422 ГПК по отношение на ищеца в указания му от съда едномесечен срок, тъй като е възнамерявал да удовлетвори вземането си от солидарният длъжник по отношение на който не е била обезсилена заповедта за изпълнение и издадения на основание на същата изпълнителен лист, тъй като същият не е депозирал възражение по чл. 414 ГПК. След получаване на разпореждането на съда от 29.09.2022 г. на 24.10.2022 г. ответникът не е предприемал изпълнителни действия по отношение на този длъжник, тъй като едва към тази дата е разбрал, че ищецът е депозирал възражение по чл. 414 ГПК.

Разпоредбата на чл. 3 ГПК формулира задължение за добросъвестно упражняване на

процесуалните права - насочено към участващите в процеса и представителите им за всички процесуални действия. Добросъвестност е налице, когато процесуалното право се упражнява с убеждението, че съществува - незнанието, че правото не съществува, изключва недобросъвестността. Злоупотреба има при знание, че правото не съществува или че не съществува материалното право, чиято защита се търси - умишлено упражняване на процесуално право в противоречие със защитното му предназначение, напр. организиране на симулиран процес за прикриване на действителното правно положение, използване на формално налично изпълнително основание, какъвто не е настоящия случай.

С оглед на изложеното претенцията за обезщетение на претърпени имуществени вреди от ищеца в резултат на допуснато предварително изпълнение на наложени обезпечителни мерки по изпълнително дело образувано въз основа на обезсилен изпълнителен лист след като заявителят в заповедно производство не е предявил в срок установителен иск по чл. 415 ГПК в размер на сумата от 4500 лв., съставляваща заплатена неустойка по предварителен договор за покупко-продажба на два леки автомобила съдът намира същата за неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Относно разноските:

С оглед изхода на спора, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, в полза на ищеца следва да се присъдят направените по делото разноски в общ размер на сумата от 147,86 лв. съобразно частичното уважаване на иска. С оглед изхода на спора, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, в полза на ответника следва да се присъдят направените по делото разноски в общ размер на сумата от 740,19 лв. съобразно частичното отхвърляне на иска.

С оглед направеното от процесуалния представител на ответника възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, съдът следва да извърши преценка. Ищецът е заплатил адвокатско възнаграждение в размер на 1300 лева. Предвиденият минимален размер на адвокатско възнаграждение, определен съгласно чл. 7, ал. 2, т. 2 от НАРЕДБА № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, е в размер на 825 лева. Ето защо и направеното от ответника възражение за прекомерност е основателно, доколкото заплатеният адвокатски хонорар е над минималния размер на адвокатските възнаграждения и същият следва да бъде определен в минимален размер съобразно фактическата и правна сложност на делото.

Мотивиран от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА на основание чл. 45 ЗЗД Р. В. О., ЕГН: ***** от с. Я., ул. „К.“ № ** да заплати на А. К. Й., ЕГН: ***** от гр. П., ул. „И. Ш.“ № ** сума в общ размер на **750 лева** /седемстотин и петдесет лева/, представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди – разноски за заплатено адвокатско възнаграждение, направени в изпълнително дело № 253/2022 г. по описа на ЧСИ С. Д. в размер на сумата от 600 лв. и в ч.гр.д. № 3510/2022 г. по описа на ПРС в размер на 150 лв. настъпили в резултат на образувано заповедно производство и изпълнително дело въз основа на обезсилен впоследствие изпълнителен лист от 16.06.2022 г. след като заявителят в заповедно производство не е предявил в срок установителен иск по чл. 415 ГПК ведно със законната лихва върху главницата от датата на подаване на исковата молба-11.04.2023 г. до окончателното плащане на сумата.

ОТХВЪРЛЯ иска по чл. 45 ЗЗД предявен от А. К. Й., ЕГН: ***** от гр. П., ул. „И. Ш.“ № ** Р. В. О., ЕГН: ***** от с. Я., ул. „К.“ № ** в частта относно сумата от **4500 лв.**, съставляваща обезщетение на претърпени имуществени вреди от ищеца в резултат на допуснато предварително изпълнение на наложени обезпечителни мерки по изпълнително дело № 253/2022 г. по описа на ЧСИ С. Д. образувано въз основа на обезсилен изпълнителен

лист от 16.06.2022 г. издаден по ч.гр.д. № 3510/2022 г. по описа на ПРС след като заявителят в заповедно производство не е предявил в срок установителен иск по чл. 415 ГПК, изразили се в заплатена неустойка по предварителен договор за покупко-продажба на два леки автомобили от 01.08.2022 г. като **НЕОСНОВАТЕЛЕН И НЕДОКАЗАН**.

ОСЪЖДА Р. В. О., ЕГН: ***** от с. Я., ул. „К.“ № ** да заплати на А. К. Й., ЕГН: ***** от гр. П*, ул. „И* Ш*“ № ** сума в общ размер на **147,86 лв.**, съставляваща сторени по делото разноси с оглед частичното уважаване на иска.

ОСЪЖДА А. К. Й., ЕГН: ***** от гр. П*, ул. „И* Ш*“ № ** да заплати на Р. В. О., ЕГН: ***** от с. Я*, ул. „К*“ № ** сума в общ размер на **740,19 лв.** съобразно частичното отхвърляне на иска.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано в двуседмичен срок от връчването му на страните пред Окръжен съд – Перник.

Съдия при Районен съд – Перник: _____